ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 27ης Ιανουαρίου 1994 *

Στην υπόθεση C-287/92,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Social Security Commissioner (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Alison Maitland Toosey

και

Chief Adjudication Officer,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet και G. C. Rodríguez Iglesias (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η A. M. Toosey, εκπροσωπούμενη από το Disability Law and Advisory Centre και την M. Allan, barrister,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον J. E. Collins του Treasury Solicitor's Department και τον N. Paines, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον N. Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Ηνωμένου Βασιλείου και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1993,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 18ης Νοεμβρίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με Διάταξη της 5ης Ιουνίου 1992, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 30 Ιουνίου 1992, ο Social Security Commissioner (Ηνωμένο Βασίλειο) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, διάφορα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ της A. M. Toosey και του Chief Adjudication Officer σχετικά με το δικαίωμα της Toosey επί παροχής αναπηρίας.

3 Η A. M. Toosey έχει τη βρετανική ιθαγένεια και εργάστηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο κατά τα έτη 1964-1965. Έκτοτε ουδέποτε εργάστηκε στη χώρα αυτή. Το 1973 μετοίκησε με την οικογένειά της, για λόγους που αφορούσαν την εργασία του συζύγου της, στο Βέλγιο, όπου εργάστηκε από τα τέλη του 1974 μέχρι τις 18 Μαρτίου 1982.

4 Η Toosey έπαυσε να εργάζεται τον Μάρτιο 1982 λόγω σπασμωδικής ημιπληγίας, η οποία την υποχρέωσε να μετακινείται πλέον με αναπηρική πολυθρόνα. Τον Οκτώβριο 1983 η οικογένεια μετοίκησε από το Βέλγιο στη Γαλλία και τον Ιούλιο 1985 επανήλθε στο Ηνωμένο Βασίλειο.

5 Στις 19 Δεκεμβρίου 1986 η Toosey υπέβαλε στο Ηνωμένο Βασίλειο αίτηση χορηγήσεως επιδόματος βαριάς αναπηρίας («severe disablement allowance») κατ' εφαρμογή του άρθρου 36 του Social Security Act (νόμου περί κοινωνικής ασφαλίσεως) του 1975.

6 Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από το King's Lynn social security appeal tribunal, με το αιτιολογικό ότι η Toosey, μολονότι πληρούσε την προϋπόθεση διαμονής εντός της βρετανικής επικράτειας, δεν πληρούσε την προϋπόθεση κατοικίας που προβλέπεται στο άρθρο 3 της Social Security (Severe Disablement Allowance) Regulations 1984 [της κανονιστικής αποφάσεως του 1984 περί κοινωνικής ασφαλίσεως (περί επιδόματος βαριάς αναπηρίας)], επειδή κατά την εικοσαετία που προηγήθηκε της υποβολής της αιτήσεώς της δεν είχε την κατοικία της εντός της επικράτειας αυτής επί δέκα τουλάχιστον έτη.

7 Η Toosey υποστηρίζει αντίθετα ότι δικαιούται επίδομα βαριάς αναπηρίας δυνάμει των διατάξεων του προαναφερθέντος κανονισμού 1408/71. Η Toosey ισχυρίζεται ότι η περίπτωσή της διέπεται από το άρθρο 39, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού — όπως ίσχυε πριν τεθεί σε εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1248/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 (ΕΕ L 136, σ. 7) — επειδή ανήκει στην κατηγορία των προσώπων στα οποία εφαρμόζεται το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β', περίπτωση ii. Η Toosey ισχυρίζεται ότι δεν ανήκει στην κατηγορία των μεθοριακών εργαζομένων, αλλ' ότι είναι μισθωτή τελούσα σε πλήρη ανεργία που έχει επιστρέψει στο κράτος μέλος στο οποίο κατοικεί και η οποία επομένως έχει δικαίωμα να λάβει τις βρετανικές παροχές σύμφωνα με τη βρετανική νομοθεσία.

8 Ο Social Security Commissioner, ενώπιον του οποίου η Toosey άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως του King's Lynn social security appeal tribunal, υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το πρώτο εδάφιο του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β', περίπτωση ii, του κανονισμού 1408/71 την έννοια ότι εφαρμόζεται στον εργαζόμενο που

α) κατοικεί και εργάζεται στο κράτος μέλος Α (του οποίου έχει την ιθαγένεια),

β) μετοικεί στη συνέχεια με την οικογένειά του στο κράτος μέλος Β, στο οποίο διατηρεί την κατοικία του επί δεκαετία, εργάζεται και πλήττεται από ανικανότητα προς εργασία που έχει ως επακόλουθο αναπηρία,

γ) μετοικεί στη συνέχεια με την οικογένειά του στο κράτος μέλος Γ, στο οποίο μεταφέρει την κατοικία του για δύο έτη, χωρίς όμως να εργάζεται (λόγω της αναπηρίας του), και

δ) μεταφέρει τέλος την κατοικία του και πάλι στο κράτος μέλος Α, στο οποίο ούτε εργάζεται ούτε εγγράφεται στις υπηρεσίες απασχολήσεως ως αιτών εργασία (λόγω της αναπηρίας του);

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1:

2) Βάσει ποιων κριτηρίων θα αποφανθεί το εθνικό δικαστήριο αν η αίτηση που υποβάλλει ένας εργαζόμενος υπό τις περιστάσεις που περιγράφονται ανωτέρω στο ερώτημα 1 ("ο αιτών") και με την οποία ζητεί τη χορήγηση παροχών αναπηρίας πρέπει να υποβληθεί στον αρμόδιο ασφαλιστικό φορέα του κράτους μέλους που αναφέρεται στο άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού ή στον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους που αναφέρεται στο άρθρο 39, παράγραφος 5, του κανονισμού, σε συνδυασμό με το πρώτο εδάφιο του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β', περίπτωση ii;

α) Εφαρμόζεται το άρθρο 39, παράγραφος 1, μόνο στην περίπτωση κατά την οποία ο αιτών εξακολουθεί να κατοικεί στο έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο εργάστηκε για τελευταία φορά;

β) Ποιες είναι οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες ο αιτών μπορεί να ζητήσει τη χορήγηση των παροχών από τον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους που αναφέρεται στο άρθρο 39, παράγραφος 5, του κανονισμού;

γ) Μπορεί ο αιτών να επιλέξει τον ασφαλιστικό φορέα στον οποίο θα υποβάλει την αίτησή του;

3) Έχει η φράση "σύμφωνα με τη νομοθεσία που εφαρμόζει" του άρθρου 39, παράγραφος 5, την έννοια ότι καλύπτει και τις προϋποθέσεις διαμονής ή κατοικίας σε ένα κράτος μέλος που προβλέπονται από τη νομοθεσία αυτή για την κτήση δικαιώματος επί παροχών που δεν εξαρτώνται από την καταβολή ασφαλιστικών εισφορών;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 3, έχει το άρθρο 38 του κανονισμού 1408/71 την έννοια ότι ο αρμόδιος φορέας κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου εξαρτά την κτήση του δικαιώματος παροχών από τη συμπλήρωση περιόδων κατοικίας, υποχρεούται να εξομοιώνει τις περιόδους κατά τις οποίες ο αιτών κατοικούσε σε άλλα κράτη μέλη με περιόδους κατοικίας στο κράτος μέλος αυτό;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 1:

5) Πρέπει ο αρμόδιος φορέας κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου εξαρτά την κτήση του δικαιώματος παροχών από τη συμπλήρωση περιόδων κατοικίας, να εξομοιώνει τις περιόδους κατά τις οποίες ο αιτών κατοικούσε σε άλλα κράτη μέλη με περιόδους κατοικίας στο κράτος μέλος αυτό;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στα ερωτήματα 1 και 5 και εφόσον ο αιτών υποχρεούται κατά το άρθρο 39, παράγραφος 1, να υποβάλει την αίτηση χορηγήσεως παροχών εντός του κράτους μέλους Β, τίθεται το εξής ερώτημα:

6) Έχει ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους Α οποιαδήποτε υποχρέωση έναντι του αιτούντος; Ειδικότερα, έχει ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους Α την υποχρέωση

α) να διαβιβάσει περαιτέρω την αίτηση, σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 1, του κανονισμού 574/72, και/ή

β) να καταβάλει τις παροχές στον αιτούντα σύμφωνα με τους κανόνες που εφαρμόζει και στη συνέχεια να καλύψει τις δαπάνες του αυτές από τα κονδύλια που θα διαθέσει το κράτος μέλος Β;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

9 Πρέπει καταρχάς να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, τα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού υπόκεινται καταρχήν στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους. Κατά την παράγραφο 2, στοιχείο α', του ίδιου αυτού άρθρου 13, ο ασκών μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού.

10 Κατ' εφαρμογή της ανωτέρω αρχής, το άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 προβλέπει, όσον αφορά τις παροχές αναπηρίας, ότι αρμόδιο κράτος μέλος είναι το κράτος μέλος «η νομοθεσία του οποίου εφαρμοζόταν κατά τη στιγμή επελεύσεως της ανικανότητας προς εργασία που είχε ως επακόλουθο την αναπηρία».

11 Κατά την παράγραφο 5 όμως του ίδιου αυτού άρθρου, για τον ευρισκόμενο «σε πλήρη ανεργία μισθωτό, για τον οποίο εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση ii, ή στοιχείο β', περίπτωση ii, πρώτη περίοδος», αρμόδιο είναι το κράτος κατοικίας.

12 Το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β', περίπτωση ii, πρώτο εδάφιο, ορίζει τα εξής: «Ο μισθωτός, πλην του μεθοριακού εργαζομένου, ο οποίος ευρίσκεται σε πλήρη ανεργία και ο οποίος τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως στο έδαφος του κράτους μέλους όπου κατοικεί ή επιστρέφει στο έδαφος αυτό, λαμβάνει παροχές σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους αυτού, σαν να είχε ασκήσει εκεί την τελευταία του απασχόληση. οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τον φορέα του τόπου κατοικίας και εις βάρος του (...)»

13 Τόσο από την επικεφαλίδα του τμήματος του κανονισμού 1408/71 του οποίου το άρθρο 71 αποτελεί το μόνο άρθρο όσο και από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το κρίσιμο στοιχείο για την εφαρμογή όλων των διατάξεων του άρθρου 71 είναι η κατοικία του ενδιαφερομένου σε άλλο κράτος μέλος και όχι στο κράτος στη νομοθεσία του οποίου υπαγόταν κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχολήσεώς του (βλ. απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1977, 76/76, Di Paolo, ECR 1977, σ. 315, σκέψεις 17 και 21, απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 1984, 128/83, Guyot, Συλλογή 1984, σ. 3507, σκέψη 9, και απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 236/87, Bergemann, Συλλογή 1988, σ. 5125).

14 Κατά συνέπεια, το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β', περίπτωση ii, πρώτο εδάφιο, δεν εφαρμόζεται στον εργαζόμενο που βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με την εφεσείουσα της κύριας δίκης, η οποία, όπως προκύπτει από την ίδια τη διατύπωση του προδικαστικού ερωτήματος, κατοικούσε στο κράτος απασχολήσεως, δηλαδή το Βέλγιο, όταν επήλθε η ανικανότητα προς εργασία που είχε ως επακόλουθο την αναπηρία.

15 Αντίθετα απ' ό,τι ισχυρίζεται η εφεσείουσα της κύριας δίκης, η ερμηνεία αυτή του άρθρου 71 δεν έχει ως αποτέλεσμα να καθιστά την εν λόγω διάταξη κενή περιεχομένου έναντι των εργαζομένων που δεν είναι μεθοριακοί εργαζόμενοι.

16 Από την προαναφερθείσα απόφαση Di Paolo συνάγεται ότι στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής εμπίπτουν επίσης, πέραν των εποχιακά εργαζομένων, και άλλοι εργαζόμενοι, οι οποίοι, μολονότι εργάζονται σε άλλο κράτος μέλος, διατηρούν την κατοικία τους στη χώρα της συνήθους διαμονής τους, με την οποία διατηρούν στενούς δεσμούς και στην οποία βρίσκεται το σύνηθες κέντρο των συμφερόντων τους.

17 Στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει συνεπώς να δοθεί αρνητική απάντηση.

Επί του δεύτερου, του τρίτου, του τέταρτου και του πέμπτου ερωτήματος

18 Δεδομένου ότι το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο ερώτημα υποβλήθηκαν για την περίπτωση μόνο κατά την οποία θα δινόταν καταφατική απάντηση στο πρώτο, παρέλκει η απάντηση στα ερωτήματα αυτά.

19 Το πέμπτο ερώτημα υποβλήθηκε για την περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα. Από το περιεχόμενο όμως του ερωτήματος αυτού, το οποίο συμπίπτει με το περιεχόμενο του τετάρτου ερωτήματος, συνάγεται ότι το ερώτημα αυτό προϋποθέτει ότι το ζήτημα κατά πόσον οι παροχές αναπηρίας είναι απαιτητές έναντι του κράτους κατοικίας, εν προκειμένω του Ηνωμένου Βασιλείου, εξαρτάται από την ερμηνεία της νομοθεσίας του κράτους αυτού.

20 Από την απάντηση όμως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα προκύπτει ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 1408/71, αρμόδιο για την καταβολή των παροχών αναπηρίας είναι το κράτος του οποίου η νομοθεσία εφαρμοζόταν κατά τον χρόνο επελεύσεως της ανικανότητας προς εργασία που είχε ως επακόλουθο την αναπηρία (εν προκειμένω, το Βέλγιο). Κατά συνέπεια, παρέλκει η απάντηση στο πέμπτο ερώτημα.

Επί του έκτου ερωτήματος

21 Με το έκτο ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ερωτά ποιες είναι οι υποχρεώσεις των ασφαλιστικών φορέων του κράτους κατοικίας έναντι του αιτούντος στον οποίο οφείλονται παροχές αναπηρίας από το κράτος της τελευταίας απασχολήσεως.

22 Από το άρθρο 86 του κανονισμού 1408/71 και το άρθρο 35 του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), προκύπτει ότι, όταν ο αιτών υποβάλει την αίτησή του στον ασφαλιστικό φορέα του κράτους κατοικίας, ο φορέας αυτός υποχρεούται να τη διαβιβάσει στον ασφαλιστικό φορέα του αρμόδιου κράτους μέλους, δηλαδή στον φορέα του κράτους του οποίου εφαρμοζόταν η νομοθεσία κατά τον χρόνο επελεύσεως της ανικανότητας προς εργασία που είχε ως επακόλουθο την αναπηρία.

23 Αντίθετα, και παρά τα προβλεπόμενα για άλλες παροχές (βλ., π.χ., άρθρα 36 και 63 του κανονισμού 1408/71), καμία διάταξη του κανονισμού 1408/71 δεν επιβάλλει στους ασφαλιστικούς φορείς του κράτους κατοικίας να καταβάλουν τις παροχές αναπηρίας στον αιτούντα, ακόμη και αν στη συνέχεια οι δαπάνες αυτές πρόκειται να καλυφθούν από το αρμόδιο κράτος (υπό την επιφύλαξη της εφαρμογής του άρθρου 114 του κανονισμού 574/72 στις περιπτώσεις αμφισβητήσεων μεταξύ των ασφαλιστικών φορέων).

24 Πρέπει πάντως να τονιστεί ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν απαγορεύει στον φορέα του κράτους κατοικίας να συνδράμει τον αιτούντα ως προς τις ενέργειες στις οποίες θα προβεί προς τον φορέα του αρμόδιου κράτους.

25 Στο έκτο ερώτημα πρέπει συνεπώς να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 86 του κανονισμού 1408/71 και το άρθρο 35 του κανονισμού 574/72 επιβάλλουν στον φορέα του κράτους κατοικίας την υποχρέωση να διαβιβάσει την αίτηση χορηγήσεως παροχών αναπηρίας που του έχει υποβληθεί στον αρμόδιο φορέα του κράτους της τελευταίας απασχολήσεως, αλλ' ότι, αντίθετα, δεν του επιβάλλουν την υποχρέωση να καταβάλει τις παροχές στον αιτούντα.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με Διάταξη της 5ης Ιουλίου 1992 ο Social Security Commissioner, αποφαίνεται:

1) Το πρώτο εδάφιο του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β', περίπτωση ii, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται στον εργαζόμενο που

α) κατοικεί και εργάζεται στο κράτος μέλος Α (του οποίου έχει την ιθαγένεια),

β) μετοικεί στη συνέχεια με την οικογένειά του στο κράτος μέλος Β, στο οποίο διατηρεί την κατοικία του επί δεκαετία, εργάζεται και πλήττεται από ανικανότητα προς εργασία που έχει ως επακόλουθο αναπηρία,

γ) μετοικεί στη συνέχεια με την οικογένειά του στο κράτος μέλος Γ, στο οποίο μεταφέρει την κατοικία του για δύο έτη, χωρίς όμως να εργάζεται (λόγω της αναπηρίας του), και

δ) μεταφέρει τέλος την κατοικία του και πάλι στο κράτος μέλος Α, στο οποίο ούτε εργάζεται ούτε εγγράφεται στις υπηρεσίες απασχολήσεως ως αιτών εργασία (λόγω της αναπηρίας του).

2) Το άρθρο 86 του κανονισμού 1408/71 και το άρθρο 35 του κανονισμού 574/72 επιβάλλουν στον φορέα του κράτους κατοικίας την υποχρέωση να διαβιβάσει την αίτηση χορηγήσεως παροχών αναπηρίας που του έχει υποβληθεί στον αρμόδιο φορέα του κράτους της τελευταίας απασχολήσεως, αλλ' αντίθετα δεν του επιβάλλουν την υποχρέωση να καταβάλει τις παροχές στον αιτούντα.

Edward Joliet Rodríguez Iglesias

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Ιανουαρίου 1994.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

D. A. O. Edward